

מסורת הש"ס

(ב) ימות קוח: כמות טה. קדושין א. מה. ג. פסחים טו. ימות לג: כמות קי: כ"ט טה. (יחסי ק.) מנחות מט. פסד כח. א וטולו צו פסול צו קודם זריקה צו לחבר זריקה הרי הוא כולא צו (ולאשכ"ח) (ולחלופין) כשהוא עם הכשר וטולו צו פסול קודם כל- הפקח מחלופי נרשאות. (ד) זריה כל, (ה) ויפין מופסות כמותות וזמנים פט. ד"ס כל ומנחות מט. ד"ה מ"ל ופסחים טז: יומה לה ד"ה הטלה.

תורה אור השלם

- 1. ואם אין לאיש גאל לחשיב האשם אליו האשם המושב לוי לכהן מלבד איל הכהנים אשר יכפר בו עליהו כמבאר ה"ח 2. מלבד עולת הקב"ה אשר לעולת הקמדי תעשו את אלהי כמבאר בה כג 3. הקאש על המזבח ועקר בו לא תכבהו ובני עליהו הבתן עצים בבקר בבקר ערף עליה העלה והקטיר עליה הלב"ה השלמים: יקרא ו ה 4. ואת אשר יקראו מן הקדש ישלם ואת חמשה יוסף עליו ותן אתו לכהן חבתו יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: יקרא ה טו

הגהות הב"ח (ב) נמי כדריש לק"ס:

דמינה ניחא לה. להקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם ימות מוקק לאחי: טן דו. גוף שנים. כלומר ככל דהו ניחא לה: זו וזה בשלו וזה וזה בשלו. ונהי נמי לרבנן דקנסו ליהויריב דקבול אשם מקמי כסף אלא לרבי יהודה מ"ט דקניס לידעיה:

דמינה ניחא לה בכל דהו (ב) כריש לקיש (ב) דאמר ר"ל טוב למיתב טן דו מלמיתב ארמולו: נתן את הכסף ליהויריב וכו': תנו רבנן נתן אשם ליהויריב וכסף לידעיה איחזיר כסף אצל אשם דברי רבי יהודה ותכמים אומרים יחזיר אשם אצל כסף היכי דמי אילימא דיהיב ליה אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דידעיה זה וזה בשלו וזה וזה בשלו אמר רבא זכא במאי עסקינן דיהיב אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דיהויריב ר' יהודה סבר כיון דלאו משמרת דידעיה היא לידעיה קנסינן ליה הלכך יחזיר כסף אצל אשם ורבנן סברי שלא כדון הוא עבוד בני יהויריב דקיבלו אשם מקמי כסף הלכך לדידהו קנסינן להו ויחזור אשם אצל כסף תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קדמו בני יהויריב והקריבו את האשם יחזור ויביא אשם אחר ויקריבוהו בני ידעיה וכו' הללו כמה שבידן אמרי למאי חזי אשם פסול הוא אמר רבא ועורו תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזיר אשם אצל כסף והא רבי יהודה יחזיר כסף אצל אשם אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפק משמרתו דיהויריב ולא תבעו והא קמ"ל דאחולי אחילו גביהו תניא אידך אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזור כסף אצל אשם פשיטא הכי אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפיק משמרתם דהני ודהני ולא תבעו מהו דתימא אחולי גבי הדדי קמ"ל דאמרינן כיון דלא תבעי להו רבא ברישא: שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו [וכו']: מנהני מילי אמר רבא דאמר קרא יהאשם המושב לה' לכהן מלכד איל הכפורים אשר יכפר בו מכלל דכסף ברישא אמר ההוא מרבנן לרבא אלא מעתה ימלכד עולת הבקר הכי נמי מכלל דמוספין ברישא והתניא יימנין שלא היא דבר קודם לחמיד של שחר תלמוד לומר יוערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא אשם אשמו ועליו מעילתו שלא יצא תלמוד לומר יצא תלמוד לומר יבאיל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם בכבר יכול כשם שאיל ואשם מעכבין כך חלום מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבין בהקדש ואין חומש מעכב וילמד הקדש מהדיוט הקדש מהדיוט מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיוט מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיוט נמי אין חומש מעכב:

הדרן עלך הגזול עצים

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

ק"א

עין משפט ור מוצא

רב א ב מ"י ס"ח מהל' גיולה ולכדיה הלכה י"ב: רב ג מ"י ס"ח מהלכות תמחין הלכה ג: רד ד מ"י ס"ח מהל' מעילה ה"ה ווע"י כהנאות וכו' ת"י: רה ה ס"ה ד סמג פסין ד:

מוסף רש"י

עב למיתב טן דו מלמיתב ארמולו. משל הוא שהשם אומות על בעל כל דהו, שהוא טוב לטתה עם שני נוסים משנת אלתה (פסחים טו. וכו') כחובות טוה. טן דו, נוסים שנים, כל דהו בעל (בבבא ק"ה) נוסים שנים, בעל אשתו, ואפילו איש לה אלא לזות בעלתה (פסחים יא.) מנין שלא יהא דבר. קודם נמסרה משמרתה שחרת (פסחים טו) קודם לחמדי של שחר. אלא יאיל דבר קודם על מטרסה גזולה קודם לכרי הממד (יומא יג.) תלמוד לומר וערך עליה העולה. נטר יבקר עלה הכהן כתיב, וסוף קדור מערכה (פסחים יח.) העולה עולה ראשונה. מלל כתיב וערך עליה הכהן אלא מהלל האמורה מהלל לגל העולה, היינו עולת חמד דפשיטא קרבנות (טו) העולה משנת הטלה חתה לראשונה לגל הקרבנות (מנחות מט.) דלי לזכורי בעלתה חתה שיקטירו עליה עולה ושלמים, נסמו וערך עליה (יומא דר.) ה' יחירה דרש (כ"ח טו.) הטלה משנת הטלה האמורה לראשון כדברי קרבנות, ויהא עולת הבקר, שאמר ואמרת להם זה האשם כי ויהא ימורה ק"ה דרש (כחובות קו.) וכע"ז וכו' (בבבא ק"ה) דרש

וילמד הקדש מהדיוט והדיוט מהקדש. תימה אמאי איצטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יאיל נילף מהקדש יש לומר דלי לאו דאשכחן שהשוה הכתוב הדיוט להקדש להך מילתא לא הוה ילפינן האי מהאי לענין שאר דברים אלא שהאם דאשכחן שהשוה אותן דנתרחייהו אס הביא אשמו מחילה לא יאיל כמו כן יש להשוותם לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים

הדרן עלך הגזול עצים